

NOHA MUMIE

Théophile Gautier

NOHA MUMIE

THÉOPHILE GAUTIER

eknizky.sk

NOHA MUMIE by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

NOHA MUMIE

1

NOHA MUMIE

Vešel jsem, nemaje co dělat, k jednomu z oněch prodavačů zvláštností, kterým se říká vetešníci a kteří jsou ostatnímu světu tak zcela nepochopitelní.

Vy snad jste někdy nahlédli oknem do některého z oněch krámů, jichž počet tak vzrostl, co přišlo do módy kupovati starobylý nábytek a kdy každý i ten nejmenší agent směnárny myslí, že musí mítí svůj „středověký pokoj“.

Je to cosi, co je zároveň krámem se starým železem, skladištěm koberců, laboratoři alchymistickou a atelierem malířovým; v těchto tajuplných jeskyních, kam okenicemi vniká jen slabě polosvětlo, je něco zřejmě starobylým a to je — prach; pavučiny jsou tam mnohem hodnověrnější než krajky, stará hrušeň je tam jistě mladší než mahagon, přišlý včera z Ameriky.

Skladiště mého vetešníka bylo pravé Kafarnaum: všecka staletí a všechny země jakoby si tam byly daly dostaveníčko; etruská lampa z červené hlíny stála na Bouleově almaře s výplněmi ebenovými, přesně rýhovanými měděnými vlákny; duchessa z doby Ludvika XV. roztahovala nedbale svoje zkroucené nohy pod těžký stůl z doby Ludvika XIII. s těžkými spirálami dubovými, s rezbami smíšenými z listů a chimér. Damaškové odění milánské lesklo se v koutě pruhovaným břichem svého

2 NOHA MUMIE

krunýře; amorkové a nymfy z kameniny, čínští magoti, světle zelené, s napodobenou rozpraskaninou růžky, číše saské a staré sévresské čísky tísnily se na policích i ve všech koutech. Na vroubkovaných přihrádkách polic zářily ohromné mísy žaponské s růžovými a modrými malbami, oživenými zlatým mřížkováním, vedle emailů Bernarda Palissya, představujících úžovky, žáby a ještěrky v reliefech.

Otevřené skříně ztrácely se v kaskádách skvoucích stříbrných lamp, ve proudech brokatelly, poseté světlými body v šikmém paprsku slunečním: podobizny všech věků usmívaly se skrze svůj žlutý lak v rámcích více méně zašlých.

Obchodník šel opatrně za mnou točitými průchodišti, utvořenými mezi skupinami nábytku, srážel rukou nahodilý a prudký let šosů mého kabátu, staraje se o mé lokty s neklidnou péčí antikváře i lichváře.

Byla to prazvláštní postava, tento obchodník: ohromná lebka, ho.á jako koleno, obklopená chudou aureolou bílých vlasů, z nichž ještě živěji vystupovala jeho světle lososová pleť a jež mu dodávaly falešného výrazu patriarchálního dobráctví, jež ostatně opravovalo jiskření dvou malých oček, jež třásla se ve svých očnicích jako dva louisdory nade rtuti. Zahnutý nos tvořil orlí siluetu, jež připomínala ráz orientální nebo židovský. Jeho hubené, slaboučké ruce, žilovaté, plné výčnělků, podobných strunám na pražci houslí, s pazoury, podobnými drápkům, jimiž končí blánovitá křídla netopýřů, třáslý se oním

stařeckým, na pohled nepokojným chvěním; však tyto ruce, horečně sebou šubající, byly ihned pevnějšími než železné kleště nebo klepeta humrova, jakmile zvedaly nějaký vzácný předmět, buď onyxovou Číši nebo benátskou sklenici, nebo mísu z českého křišťálu; tento starý podivín měl tvář tak rabínskou a kabalistickou, že by ho pro tu tvář před třemi staletími byli upálili na hranici.

„Nekoupíte dnes ničeho, pane ? Zde mám malajský kriss, jehož čepel se vlní jako plamen; podívejte se na tyto rýhy, zařízené k tomu, aby jimi vykapala krev, na tyto zuby, obrácené nazpět, aby roztrhaly vnitřnosti při vytahování dýky; tato hrozná zbraň je velmi pěkná a znamenitě se hodí mezi vaše trofeje; tento meč pro dvě ruce je velmi pěkný, jest od Josepe de la Hera; tato košelimarda s okenkovitými šupinami je práce nádherná.“

„Ne, mám dosti zbraní a smrtících nástrojů, chtěl bych nějakou figurinu, něco, co by mně mohlo sloužit za těžítko, neboť nemohu vystát všechn ten bronzový brak, jež prodávají papírníci a jež nezbytně nacházíme na všech pracovních stolcích.“

Starý skřítek slídil ve svých stařinách, rozložil přede mnou starodávné bronzы nebo aspoň tak zvané, práce malachitové, malé indické nebo čínské modly, druh čínských břicháčků, vyřezaných z nefritu, vtělení Brahmy nebo Višnu, výborně se hodící k tomu málo božskému úkolu, aby držely noviny nebo dopisy.

Rozpakoval jsem se mezi porcelánovým drakem, posetým bradavicemi, s tlamou ozbrojenou Špičáky a

4 NOHA MUMIE

posetou štětinami a mezi malým mexickým fetišem, představujícím patrně boha Vitzliputzliho, když uzřel jsem čarounou nohu, kterou jsem z počátku považoval za zbytek antické Venuše.

Měla onu krásnou pleť, plavou a rusou, jež dodává florentským bronzům vzezření tak teplého a živého, líbivějšího nežli zelenošedý tón bronzů obyčejných, jež často lidé považují za práchnivějící sošky; hedvábné lesky chvěly se na jejích tvarech, zakulacených a ohlazených polibky dvaceti století; měla to býti korintská zvonovina, dílo lepších časů, snad litina Lysippova!

„Tuto nohu bych koupil,“ pravil jsem starožitníkovi, jenž pohlédl na mne zrakem posměšným a potměšilým a podával mi žádaný předmět, abych si ho lépe mohl prohlédnout.

Byl jsem překvapen jeho lehkostí: nebyla to noha kovová, nýbrž noha z masa, noha nabalsamovaná, noha mumie; pozoruje ji z blízka, mohl jsem rozeznati čárkování na kůži a skoro neznatelný vtisk tkaniva ovazků.

Prsty byly jemné, ušlechtilé, končící dokonalými nehty, čistými a průsvitnými jako acháty; palec, trošku oddělený, šťastně odporoval plánu ostatních prstů po způsobu antickém a dodávat noze volnějšího vzhledu a svižnosti nohy ptačí; chodidlo, jedva rýhováno několika sotva viditelnými čarami, ukazovalo, že se nikdy nedotklo země, že přicházelo do styku pouze s nejiemnějšími rohožkami z nilského rákosí a s nejjemnějšími koberci z pantéřích koží.

„Ha! Ha! Vy chcete nohu princezny Hermonthidy, pravil starožitník s podivným, uštěpačným smíchem, upíraje na mne svoje soví oči: ha ha ha! za těžítko na dopisy! původní myšlenka, myšlenka umělce; kdo by byl řekl starému Faraonovi, že noha jeho zbožňované dcery bude sloužiti za těžítko papíru, tehdy, když dal vyhloubiti žulovou horu, aby do ní vložil trojnásobnou rakev, malovanou a pozlacenou, celou pokrytou hieroglyfy s krásnými obrazy soudu nad dušemi“ dodal malý, podivný kupčik polohlasem, jakoby sám k sobě mluvě.

„Kolik chcete za tento kousek mumie?“

„Ach, ten je nejdražší ze všeho, co mám, neboť je to nádherný kousek ! Kdybych měl k němu protějšek, nedostal byste ho pod pět set franků: dcera Faraonova! Co může býti vzácnějšího!“

„To je ovšem něco neobyčejného; co však za to chcete? Já vás však upozorňuji napřed, že nemám více, než pět louis; — koupím vše, co stojí pět louis, však za víc nic. Prohledejte si mně všechny kapsy a všechny nejtajnější schránky a nenajdete u mně ani mizerného tigra s pěti drápy (pětifrank).“

„Pět louis za nohu princezny Hermonthidy, to je málo, opravdu, velmi málo za autentickou nohu,“ pravil starožitník, vrtě hlavou, vyjadřuje svými zřítelnicemi pohyb otáčivý.

„Nuže, vezměte si ji, a já vám dám nádavkem na ni obal,“ pravil a balil nohu do starého damaškového hadru; „velmi pěkný, skutečný damašek, indický damašek, který

6 NOHA MUMIE

nebyl nikdy přebarven, je pevný a hebký,“ bručel a jezdil prsty po otřené látce, chvále z obchodního zvyku věc tak málo cennou, že ji sám usoudil za hodnu, dáti ji darem.

A pustil zlaté peníze do jakéhosi středověkého kapsáře, jenž mu visel na opasku a bručel:

„Noha princezny Hermonthidy má sloužit za těžítko!“

Potom spočinul na mně svými světélkujícími zornicemi a pravil mi hlasem pronikavým jako mňoukání kocoura, jenž pohltil rybí kost:

„Starý Faraο nebude spokojen; ten dobrý muž miloval svou dceru.“

„Vy o něm mluvíte, jako byste byl jeho současníkem; ačkoli jste stár, přece nedosahujete až k egyptským pyramidám,“ odpověděl jsem mu, směje se s prahu krámu.

Vrátil jsem se domů, velice spokojen s novou koupí.

A bych jí ihned upotřebil, postavil jsem nohu božské princezny Hermonthidy na svazek papírů: nástinů veršů a nerozluštitelnou mozaiku čmáranic: počátky dopisů, zapomenutých dopisů, hosených do truhlíku místo na poštu, kterýž omyl se často přiházívá lidem roztržitým; účinek byl okouzlující, bizarní, romantický.

Velice tímto vyzdobením uspokojen, sešel jsem do ulice a šel jsem na procházku s vážností a hrdostí člověka, jenž má nade všemi lidmi, do nichž vráží svými lokty, tu přednost, že je majitelem kouska princezny Hermonthidy, dcery faraonovy.

A ti, kteří neměli jako já těžítko tak průkazně

egyptské, ti zdáli se mně svrchovaně směšnými; a pravým zaměstnáním rozumného člověka mně bylo, aby měl nohu mumie na svém stolku.

Na štěstí jsem potkal několik přátel a ti mne vytrhli z té zaujatosti koupeným předmětem; šel jsem s nimi na oběd, neboť mně bylo obtížno obědvati doma.

Když jsem se večer vrátil domů, jsa trochu šedě naladěn, nejasný příval orientální vůně mně jemně pohladil moje čichové ústrojí; teplo v pokoji rozežrálo natron, živici i myrrhu, v nichž paraskitové nabalsamovači byli koupali tělo princeznino; byla to vůně sladká, ačkoli ostrá, vůně, již nemohlo čtyři tisíce let vypařiti.

Sen Egypta byla věčnost; jeho vůně mají pevnost žuly a proto trvají dosud.

A brzy pil jsem plnými doušky z černé číše spánku; hodinu nebo dvě zůstalo všecko neprůhledným, zapomenutí a nic zatopily mne svými chmurnými vlnami.

Zatím duševní chmury se vyjasnily, sny počaly se mne dotýkati ve svém tichém poletování.

Oči mé duše se otevřely a já viděl svou jizbu ve skutečnosti; mohl jsem mysliti, že nespím, vsak neurčitý vjem mně pravil, že spím a že se má státi něco neobyčejného.

Vůně myrrhy stala se silnější a já pocítil lehké bolení hlavy, jež jsem velmi důvodně přičítal několika sklenkám šampaňského, jež jsme byli vypili na počtu bohů neznámých a na naše příští úspěchy.

Rozhlížel jsem se po pokoji s pocitem očekávání zcela

8 NOHA MUMIE

neoprávněného: nábytek byl na svém místě, lampa hořela na konsoli, jsouc jemně vyznačena mléčnou bělí své koule z mlhavého skla ; akvarely svítily se pod svými českými skly, záclony visely mdlé dolů: vše mělo vzezření ospalé a klidné. Však po nějaké chvíli klid počal se kaliti: dřevěné obložení zapraskalo tajuplně; z polena ukrytého pod popelem vyskočil náhle modrý plyn a kotouče obětních mís vypadaly jako kovové oči, čekající pozorně jako já na to, co mělo přijít.

Okno mé bezděky padlo na stůl, na nějž jsem byl postavil nohu princezny Hermonthidy.

Místo aby stála nehybně, jako se sluší na nohu před čtyřmi tisíci lety nabalsamovanou, zmítala sebou, stahovala se, poskakovala po papírech jako vyplašená žába: vypadalo to, jakoby byla přišla do styku s Voltovým sloupcem; slyšel jsem zcela zřetelně suchý cupot, jež působila malá její pata, tvrdá jako gazelí pazneht.

Byl jsem nyní s nákupem svým velmi nespokojen, neboť jsem miloval těžítka nehybná a připadalo mně to málo přirozeným, když se chodidla nohy procházela po stole a počal jsem okoušeti cosi, co se silně podobalo hrůze.

Najednou jsem spatřil, jak pohnuly se faldy jedné z mých záclon a uslyšel jsem cupot, jako když někdo skáče po jedné noze. Vyznávám, že mně bylo střídavě hned horko hned zima; že jsem cítil, jak neznámý vítr mně fouká do zad a že moje vlasy, jak se zježily, shodily mou noční čepici na dva nebo na tři kroky ode mne.

Záclony se pootevřely a já spatřil, jak ke mně kráčí postava nejpodivnější, jakou si jen lze představit.

Byla to mladá dívka, pleti velmi tmavohnědě kávové, jako bayadera Amani, krásy dokonalé, upomínající na nejryzejší typ egyptský; oči měla tvaru mandlového s koutky vyzdviženými a s řasami tak černými, že se zdály modrými, nos její byl tvaru ušlechtilého, skoro řeckého pro svou jemnost a mohla býti považována za bronzovou sochu koryntskou, kdyby vystupující lícní kosti a rety trochu africky rozvité nebyly zřejmě projevovaly hieroglyfickou čeled' se břehů Nilu.

Něžná a jako vřetenem oblá ramena byla objata jakýmsi kovovými objímkami a skleněnými obroučky; vlasy měla zapleteny v rulíky; na prsou jí visela modla ze zelené hmoty, jež podle biče se sedmi pramínky dala uhodnouti Isidu, průvodkyni duší; na čele jí svítila zlatá destička a jakýsi sled líčidla prorážel z měděné pleti jejích tváři.

Oděv její byl velice podivný.

Představte si kus látky, ze stuh udělaný, ozdobený černými a červenými hieroglyfy, napuštěný živicí a vypadající, jakoby patřil nějaké mumii právě vybalené.

Jedním z oněch myšlenkových skoků, ve snu tak častých, uslyšel jsem neprirozený a chraptivý hlas starožitníkův, jenž opakoval jako jednotvárný refrén větu, kterou vyslovil ve svém krámě s přízvukem tak záhadným:

„Starý Faraó nebude spokojen; ten dobrý muž tolik miloval svou dceru.“

10 NOHA MUMIE

Podivná zvláštnost mne příliš neuspokojila: zjevení mělo pouze jednu nohu, druhá mu od kotníku scházela.

Kráčelo ke stolu, na němž noha mumie zmítala a vrtěla sebou se zdvojenou rychlostí. Když ke stolu přistoupilo, opřelo se o kraj, a já viděl, jak se mu slza objevila a zaperlila v rasách.

Ačkoli nemluvílo, uhodl jsem jasně jeho myšlenky: hledělo na nohu, neboť byla to patrně jeho, s výrazem zálibného smutku nekonečně půvabného; však noha skákala a běhala sem tam, jakoby poháněna nějakou ocelovou vzpruhou.

Dvakrát nebo třikrát natáhlo zjevení ruku, aby ji chytilo, ale nepodařilo se mu to.

A tehdy počala princezna Hermonthis se svojí nohou, jež jakoby měla svůj vlastní život, prapodivný hovor v prastaré řeči koptské, jíž se asi mluvívало před pětatřiceti věky v syringách země Serské: na štěstí jsem té noci rozuměl koptsky dokonale.

Princezna Hermonthis pravila hlasem velice sladkým a chvějivým jako hlas křišťálového zvonku:

„Nuže, má drahá nožičko, ty přede mnou stále utíkáš a já se přece o tebe tolik starávala. Koupávala jsem tě ve vodě voňavkové, v koupeli alabastrové, hladívala jsem tvoje chodidlo pemzou namočenou v palmovém oleji, tvoje nehty stříhávala jsem zlatými nožíky a hladila je hroším zubem; vyhledávala jsem pro tebe pečlivě vyšívané a malované thabeby se hroty zahnutými, jež budily závist všech panen egyptských; tys mívala na svém palci prsteny,

představující posvátného chrobáka a nosívala's jedno z nejlehčích těl, jež jen líná nožka podpírati může.“

Noha odpověděla mrzutě a pohněvaně:

„Vy dobře víte, že už nejsem více svou paní: byla jsem prodána a zaplácena: starý kupec dobře věděl, co dělal: hněvá se stále na vás, že jste si ho nechtěla vzíti: pomstil se vám. Arab, jenž znesvětil vaši královskou rakev v podzemní studni thébské nekropole, byl jím vyslán, neboť vám chtěl zabrániti, abyste šla na schůzi temných národů ve spodních městech. Máte pět zlatých penízů, abyste mne vykoupila?“

„Bohužel, nemám. Mé drahokamy a prsteny a měšce zlata a stříbra, vše mně ukradli,“ odpověděla s povzdechem princezna Hermonthis.

„Princezno, zvolal jsem tehdy, já jsem si nikdy nepodřel neoprávněně ničí nohu; poněvadž nemáte pět louisdorů, jež mne stála, dám vám ji zadarmo; byl bych nešťasten, aby k vůli mně měla kulhati osoba tak roztomilá, jako princezna Hermonthis.“

Pronesl jsem ta slova tónem královským a trubadurským, což asi krásnou Egyptanku nemálo překvapilo.

Obrátila ke mně zrak plný uznání a její oči zazářily modravým jasem.

Vzala svou nohu, jež tentokráte se nechala vzíti, a přiložila ji velice dovedně ku spodku své holeně jako žena, když si chce obouti svoji polobotku.

12 NOHA MUMIE

Ukončivši tuto práci, učinila dva tři kroky po pokoji, jakoby se chtěla přesvědčiti, že opravdu již nekulhá.

„Ach, jak bude spokojen můj otec, který byl celý zoufalý z mého zmrzačení. Hned po mém narození poslal všechen lid, aby mně vyhloubil v hoře hrob tak hluboký, jenž by mne mohl zachovati nedotčenu až k soudnému dni, kdy duše budou váženy na vahách v Amenthesu.

Pojďte se mnou k mému otci, on vás přijme vlídné, neboť jste mi vrátil mou nohu.“

Tento návrh se mi zdál docela přirozeným; oblékl jsem svůj župan s velikými listy a květy, takže jsem vypadal moc po faraonsku; obul jsem rychle turecké papuče a řekl jsem princezně, že jsem hotov s ní jíti.

Než ale Hermonthis odešla, odepjala s krku malou sošku ze zelené hmoty a postavila ji na rozptýlené po stole květy.

„Musím vám dáti náhradu za vaše těžítko,“ pravila s úsměvem.

Podala mně ruku, jež byla jemná a studená jako tělo užovky a vyšli jsme ven.

Kráčeli jsme prostředím plyným a šedavým, rychle jako šipky, a silhuety jedva znatelné mījely kol nás na pravo i na levo.

Jednu chvíli jsme viděli pouze vodu a nebe.

Několik minut na to spatřili jsme hroty obelisků, pylony, rampy obkličující sfínxy rýsovaly se na obzoru.

Byli jsme na místě.

Princezna mne dovedla před jakousi horu z červené

žuly, do které vedla úzká a nízká chodba, již bylo by těžko rozeznati mezi rozsedlinami mezi kameny, kdyby ji nenaznačovaly dva stély pestrými hieroglyfy omalované.

Hermonthis rozsvítila pochoděň a šla předemnou. Byla to chodba v živé skále vysekaná. Její stěny byly pokryty výplněmi hieroglyfů a allegorickými procesími, práce to tisíců rukou, trvajících tisíce roků; tyto nekonečné chodby ústily ve čtverhranou jizbu, v níž uprostřed byla studna, do které jsme sestoupili po skobách anebo po spirálovitých schodech; studna ta vedla nás do jiných jizeb a z těch vycházely nové chodby, rovněž pestře pomalované krahují a hady do kotouče svinutými a berlami a kříži nahoře rovnými a mystickými bari, zázračnou to prací, kterou žádné živé oko nemělo spatřiti, nedokončitelnou legendou žulovou, již pouze mrtví měli čas čísti po celou věčnost.

Konečně jsme vešli do síně tak ohromné, tak rozsáhlé, tak nesmírné, že nebylo lze dozřeti konců; až do nedohledna táhly se řady obludných sloupů, mezi nimiž mihotaly se siné hvězdy žlutého světla: tyto zářící body odhalovaly nezměřitelné hlubiny.

Princezna Hermonthis mne stále držela za ruku a půvabně pozdravovala známé jí mumie.

Oči moje si zvykly na to polosvětlo soumraku a počaly rozeznávat kolem předměty. Viděl jsem seděti na trůnech krále podzemních plemen: byli to vysocí, hubení starci, vrásčití, pergamenoví, černi od nafty a od živice, pokrytí zlatými pschenty, ověšení náprsníky, krunýři,

14 NOHA MUMIE

posetí drahokamy, mající oči upřené jako sfinx a dlouhé brady bílé sněhem věků; za nimi stáli jich národové, nabalsamovaní, v tuhých a nucených postojích umění egyptského, zachovávající po věky držení předepsané kněžskými zákonníky. A za davy lidu mňoukaly a bily křídly a šklebili se kočky, ibisi a krokodýli současní, obludnější ještě pro svůj obal stužkový.

Byli tam všichni Faraonové, Cheops, Chefrenes, Psammetich, Sesostris, Amenotef i všichni černí vládcové pyramid a syring; na zvýšené estrádě seděli králové Kronos a Xixuthros, současníci povodně, a Tubal-Kain, jenž byl před ní.

Brada krále Xixuthrosa vyrostla tak, že už ji otočil sedmkrát kol žulového stolu, o nějž se opíral, všecek spící a snící.

Opodál, v jakési prašné páře rozeznával jsem neurčitě skrze mlhy věčnosti dvaasedmdesát králů předadamských s jich dvaasedmdesáti národy navždy zmizelými.

Princezna Hermonthis mne nechala několik minut těšiti se z tohoto závratného divadla a pak mne představila svému otci Faraonovi, jenž mně s velikou důstojností pokynul hlavou.

„Našla jsem svou nohu! Našla jsem svou nohu!“ volala princezna, tleskajíc ručkama se všemi známkami šílené radosti; „tento pán mně ji vrátil.“

A čeledi Kemeů a čeledi Nahasiů a všechny národy černé a bronzové a měděné opakovaly ve sboru:

„Princezna Hermonthis našla svou nohu!“ Xixuthros sám jevil pohnutí.

Zvedl své těžké víčko, projel si rukou vousy a pak spočinul na mně pohledem, na němž tížily věky.

U Omsa, psa podsvětí, a u Tmeř, dcery Slunce a Pravdy, to je hodný a řádný mladík, pravil Faraon, zvednuv směrem ke mně žezlo, ukončené nahoře květem lotosovým.

Jakou chceš odměnu?“

Sílen onou odvahou, kterou dávají snové, v nichž nic není nemožno, požádal jsem ho o ruku Hermonthidinu; ruka za nohu zdála se mně býti odměnou protikladnou dosti dobrého vkusu.

Faraon otevřel docela svoje veliké oči skleněné, překvapen jsa mým žertem i mou prosbou.

„Ze které jsi země a kolik je ti let?“

Jsem Francouz a sedmadvacet let stár, ctihodný Faraóne.“

„Sedmadvacet let, a chce si vzíti princeznu Hermonthidu, jíž je třicet století!“ zvolaly najednou všechny trůny a všechny davy národů.

Pouze Hermonthis jakoby neshledávala mou žádost nevhodnou.

„Kdyby ti bylo aspoň dva tisíce roků, pravil opět starý král, já bych ti rád princeznu dal, však rozdíl stáří je příliš veliký a pak našim dcerám je třeba mužů, kteří mají trvání, kdežto vy se neumíte zachovat; z posledních z vás, kteří žili sotva před patnácti stoletími, nyní není než pouhá

16 NOHA MUMIE

špetka popele; pohled' však na mé maso: je tvrdé jako čedič, mé kosti jsou jako ocelové pruty. Já budu přítomen poslednímu dni světa s tělem i s tváří, jaké jsem měl za živa: moje dcera Hermonthis potrvá déle nežli socha bronzová. Avšak z tvého prachu vítr rozfouká poslední prášek a sama Isis, která dovedla najíti kusy Osiridovy, bude na rozpacích, jak dáti dohromady tvoji bytost. Pohled', jak jsem ještě silen a jak moje ruce pevně drží," pravil, potřásaje mně po anglicku rukou, div mně prsty i prsteny neutrhal.

Sevřel mne tak silně, že jsem se probudil a spatřil jsem přítele Alfreda, jenž mne držel za rameno a třásl mnou, aby mne probudil.

„Nu tak, zuřivý sedmispáči ! Třeba-li tě odnésti do prostřed ulice a vypáliti ti salvu u ucha? Je už dávno po poledni a ty si nevzpomeneš, že jsi mně slíbil, že pro mne přijdeš a že půjdeme se podívat na španělské obrazy p. Aguada?“

„Můj bože! Já na to zapomněl," odvětil jsem, oblékaje se; pojd'me tam; mám zde na stolku lístek.“

Přikročil jsem opravdu, abych lístek vzal; avšak považte moje podivení, když místo nohy mumie, kterou jsem včera večer koupil, viděl jsem malou sošku ze zelené hmoty, postavenou tam princeznou Hermonthidou.